

Arrest

nr. 90 628 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annik HAEGEMAN, die loco advocaat Luc TIMMERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde van Arabische origine te zijn en over de Irakese nationaliteit te beschikken. U werd geboren in Bagdad in de al Jihad wijk op 21 juni 1988. U woonde daar tot aan het vertrek van u en uw familie naar Syrië in 2004. U verklaarde dat jullie Irak moesten verlaten omdat uw vader de rang van Oudu Fa'ra zou hebben gehad in de Baath partij en hij wraakacties vreesde. Ofschoon uw familie in Syrië verbleef, meer bepaald in Damascus, reisde u ieder jaar terug naar Irak en verbleef u er bij uw grootouders in de wijk al Amel, voor een periode van ongeveer 2 maanden. Eveneens werkte u in de periode 2006 – 2007, in Jordanië als een schilder. U verklaarde door de Syrische autoriteiten te

zijn uitgewezen op 5 maart 2011 daar uw verblijfsvergunning niet meer werd verlengd. Na uw definitieve terugkeer naar Irak, werkte u in de bouw. Ofschoon u uw vader ervan trachtte te overtuigen dat de situatie in Bagdad nog niet veilig genoeg was, wilde ook hij per se terugkeren naar Irak. Tegen uw advies in, keerde hij en de rest van de familie op 1 juni 2011 terug naar Bagdad, meerbepaald naar het huis van zijn ouders. Toen hij enkele dagen na zijn terugkeer, op 3 juni 2011 voor het eerst in jaren zijn woonst in de al Jihad wijk wilde betreden, werd hij door jongeren uit de wijk aangesproken op zijn Baath verleden. Er ontstond een hoogoplopende ruzie met de jongeren van de wijk. Uiteindelijk werden uw broer Ali en uw vader doodgeschoten. U kon op het nippertje ontkomen en vluchtte naar uw tante in de Gazaliyya wijk. Ofschoon u van een zekere Sinan, een oude medestudent uit de wijk had vernomen dat uw vader en uw broer Ali waren overleden, vernam u geen enkel nieuws meer van uw moeder, uw zus W. en uw broer Y. Uw broer N. was op het moment van de feiten niet aanwezig maar vluchtte naar aanleiding hiervan naar een andere provincie. Ook van hem heeft u tot op de dag van vandaag geen nieuws mogen ontvangen. Op 17 januari 2012 slaagde u erin Irak te verlaten. Via Turkije kwam u op 27 januari 2012 toe in België, alwaar u nog diezelfde dag te kennen gaf aan de Belgische autoriteiten nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart en tenslotte een kopie van uw woonstkaart van uw moeder.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan :

“2.1.1 Eerste en enige middel

Het middel is gebaseerd op de schending van artikel 3 EVRM:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Doordat de bestreden beslissing de verzoeker niet erkend als vluchteling, met als gevolg dat een terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland ernstige gevolgen zal hebben voor het leven van verzoeker en verzoeker een grote kans heeft opnieuw gefolterd te worden

Terwijl de geschonden norm vereist dat wanneer een persoon een gegronde vrees heeft om gefolterd of gedood te worden in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, aan die persoon het statuut van vluchteling moet worden toegekend.

Toelichting

Het EHRM beschouwt het ‘non-refoulement’ verplichting als ‘inherent’ aan artikel 3 EVRM.

Krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten de betrokkenen de substantiële gronden voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling, die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Human Rights Watch.

Het EHRM stelt het volgende aangaande de bewijsoverleging van het risico op een onterende behandeling:

“It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. (...) The foregoing principles, and in particular the need to examine all the facts of the case, require that this assessment must focus on the foreseeable consequences of the removal of the applicant to the country of destination. This in turn must be considered in the light of the general situation there as well as the applicant's personal circumstances. (...) Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership to the group concerned(Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 July 2008, Application no. 25904/07)

Toepassing in casu:

Verzoekers brengen een recent rapport bij van Human Rights Watch dd. 15.05.2012 (stuk 3):

"In October and November 2011, security forces arrested hundreds of people in Baghdad and outlying provinces, almost all during nighttime raids on residential neighborhoods. State television reported that Prime Minister al-Maliki ordered these arrests. Government statements, including by the prime minister, claimed that those arrested were Saddam Hussein loyalists plotting against the government. Family members told Human Rights Watch that security forces came to their doors with lists and read off names. Some of those listed were former Baath party members and others were not, including people who had died years ago"

Als lid van een familie van Baath-aanhangers, kan verzoeker geïdendeerd worden en dezelfde behandeling dienen te ondergaan in de Camp Honor Prison.

Bovendien is het duidelijk dat eerste verzoeker aan den lijve heeft mogen ondervinden gedood te worden aangezien zijn vader en zijn broer voor zijn ogen gedood werden en hij zelf ternauwernood aan de dood is kunnen ontsnappen. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker wel degelijk mag vrezen gefolterd/gedood te worden in Bagdad.

Verzoeker is dan ook van mening dat hem wel degelijk subsidiaire bescherming geboden dient te worden."

2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat, daargelaten de vraag of deze bepaling wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Terzake kan dus worden verwezen naar wat hierna, bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, zal worden gesteld.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker, naast de schending van artikel 3 van het EVRM, ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in die zin dat hij zich verzet tegen de conclusie van de verwerende partij dat hij niet kan worden beschouwd als een vluchteling.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na uw gehoor op 13 maart 2012 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege het sjiiitische Mehdi leger (JAM) omdat uw vader de functie van Ouda Far'a zou hebben bekleed binnen de Baath partij. Uw vader en uw broer zouden na hun terugkeer door aanhangers van het JAM uit de wijk, zijn vermoord. Van uw overige familieleden uw broers, zus en moeder heeft u na bovengenoemd incident niets meer vernomen. U stelt thans eveneens vervolging te vrezen vanwege het JAM omwille van het verleden van uw vader.

Met betrekking tot de gegrondheid van uw vrees, dient er vooraleerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat er, vóór de terugkeer van uw vader naar Irak, in uw hoofde sprake zou zijn geweest van een gegronde vrees voor vervolging omwille van het verleden van uw vader. Ofschoon uw familie in 2004 Irak omwille van veiligheidsredenen zou hebben verlaten, verklaarde u ieder jaar voor ongeveer een periode van 2 maanden te zijn teruggekeerd naar Bagdad (CGVS, p. 4). In 2005 keerde u zelfs voor een periode van 6 maanden naar Bagdad terug (CGVS, p. 5). Tijdens uw verblijf in Bagdad verbleef u bij uw grootvader die woonachtig was in de Amil wijk, op 5 minuten wandelen van uw ouderlijke woonst in de al Jihad wijk (CGVS, p. 6). Niet alleen spreekt uw jaarlijkse terugkeer naar Bagdad tegen dat er in uw hoofde sprake zou zijn geweest van een vrees voor vervolging, u verklaarde bovenal zelf op geen enkel moment problemen te hebben gehad omwille van het Baath verleden van uw vader (CGVS, p. 6). Ook na uw definitieve vestiging in Bagdad vanaf maart 2011, stelt u op geen moment in moeilijkheden te zijn gekomen (CGVS, 17). Uw bewering als zou u omwille van de terugkeer van uw vader naar Irak plotsteling wel door het JAM worden vervolgd, is dan ook opmerkelijk te noemen.

Wanneer u wordt gevraagd waarom de terugkeer van uw vader maakte dat u plotseling in de negatieve belangstelling kwam te staan van het JAM, laat u uitschijnen dat zij eerder niet op de hoogte zouden zijn geweest van uw verblijfplaats in Bagdad (CGVS, p. 25). Zo stelde u tijdens uw verblijf in Bagdad niet in de al Jihad wijk te hebben gewoond, maar telkens bij uw grootvader te hebben verbleven als ook bij uw tante in de al Ghazalliya wijk. Nochtans bevond de woonst van uw grootvader zich op slechts 5 minuten van uw ouderlijke woning waardoor niet uitgesloten kan worden dat het JAM wist dat u in Bagdad verbleef. Zeker is dat het JAM na uw terugkeer in maart 2011, op de hoogte was van uw verblijf in de al Jihad wijk. U verklaarde immers dat enkele jongeren uit de wijk die volgens u aanhangers waren van het JAM, u zouden hebben bevraagd over uw vader. U ondervond dientengevolge echter geen enkel probleem (CGVS, p. 17). Bovendien verklaarde u eerder tijdens het gehoor nooit problemen te hebben ondervonden met het JAM daar u geen uitstaans had met de Baathpartij (CGVS, p. 6). Deze verklaringen stroken aldus allerminst met uw uitleg als zou u nooit eerder problemen hebben gekend met leden van het JAM aangezien zij niet op de hoogte waren van uw verblijfplaats. U verduidelijkt met andere woorden geenszins waarom louter omwille van de terugkeer van uw vader naar Irak, ook u plots door het JAM zou worden bedreigd. Dat er de nodige kanttekeningen kunnen worden gemaakt bij het incident dat zich op 3 juni 2011 zou hebben voorgedaan, onderschrijft voorliggende twijfel bij de door u vooropgestelde vrees voor vervolging vanwege het JAM.

Het wekt immers verbazing te moeten vaststellen dat ofschoon u na het incident op 3 juni 2011 nog meer dan een half jaar in Bagdad stelt te hebben gewoond, u niet kan uitleggen welke stappen er concreet zijn ondernomen om te achterhalen waar uw moeder, broers en zus zich zouden kunnen bevinden (CGVS, p. 6). U stelt niet in de mogelijkheid te hebben verkeerdt om uw familie te zoeken daar u het huis van uw tante niet kon verlaten (CGVS, p. 23). Toch dient ter zake te worden opgemerkt dat u de woning wel heeft verlaten om nieuwe identiteitsdocumenten aan te gaan vragen bij de Irakese autoriteiten (CGVS, p. 24). Moeilijk kan dan ook worden weerhouden dat u al die tijd volledig ondergedoken leefde. Voorts blijkt u behalve enkele telefoongesprekken met vrienden geen verdere stappen te hebben ondernomen (CGVS, p. 7). U overtuigt dan ook niet dat u daadwerkelijk heeft getracht te achterhalen wat er met uw familie gebeurd zou kunnen zijn. Deze houding is gezien de ernst van de feiten, te weten de gewelddadige context rondom hun verdwijning en het gegeven dat zij

op geen enkel moment nadien contact hebben opgenomen met u of andere familieleden in Irak, toch op zijn minst merkwaardig te noemen.

Daar u naar eigen zeggen beperkt was in uw bewegingsvrijheid, zou hoofdzakelijk uw oom zich hebben beziggehouden met de zoektocht naar uw familie (CGVS, p. 25). Wanneer u echter wordt gevraagd welke stappen uw oom zoal ondernomen heeft, weet u hier geen duidelijk antwoord op te geven (CGVS, p. 22). Zo weet u zelfs niet of uw oom ooit de Irakese autoriteiten heeft geraadpleegd in verband met de verdwijning van uw familieleden (CGVS, p. 24). U verklaarde niet volledig op de hoogte te zijn van de stappen die uw oom zou hebben genomen in het onderzoek naar uw naasten, daar u geen goede relatie met hem zou hebben gehad. Hij zou u bijgevolg niet hebben ingelicht over zijn precieze demarches in het onderzoek naar uw familie (CGVS, p. 24). Moeilijk kan deze uitleg als een verschoningsgrond voor uw onwetendheid worden weerhouden. Gezien het drama dat uw familie is overkomen als ook de prangende onzekerheid over het leven van uw moeder, broers en zus, kan toch worden aangenomen dat u zou aandringen bij uw oom om meer uitleg te krijgen over zijn zoektocht, temeer daar u uw oom geregeld zag als hij uw tante bezocht in de al Gazalliya wijk (CGVS, p. 23). Dat u zich lijkt neer te leggen bij het uitblijven van enig nieuws over het lot van uw familie, getuigt dan ook van een weinig doorleefde houding ten aanzien van dit ingrijpende incident.

Het is eveneens opmerkelijk te moeten vaststellen dat u tijdens het gehoor bij het CGVS in eerste instantie verklaarde niet te weten waar uw familie zich zou bevinden (CGVS, p. 6) terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat u via uw oom zou hebben vernomen dat uw moeder, broer en zus, eventueel in Syrië zouden verblijven (CGVS, p. 7). Deze verklaringen zijn hoogst merkwaardig daar u verklaarde dat na het bewuste incident van 3 juni 2011 niemand nog iets van uw familieleden zou hebben vernomen (CGVS, p. 6). Tegenover de Dienstvreemdelingen zaken verklaarde u dan weer, dat uw moeder, broers en zus nog in Irak zouden verblijven. U de vraag gesteld hoe u dit kon weten gezien bovengeschetste omstandigheden, antwoordde u dat men u bij de Dienstvreemdelingen zaken zou hebben gevraagd niet in detail te treden (CGVS, p. 23). Bezwaarlijk kan evenwel de onzekerheid over het lot van uw familie worden afgedaan als een detail van uw asielrelaas. Er kan bijgevolg dan ook worden gesteld dat u geen enkele uitleg verschaft voor voorliggende tegenstrijdigheden. Het feit dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw asielrelaas vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet niet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake maar aan de gehele oprechtheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u het ontbreken van enig bewijsdocument kan worden aangerekend daar u hieromtrent eveneens onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd. Zo antwoordde u wanneer u werd gevraagd de overlijdensaktes van uw vader en broer voor te leggen, in eerste instantie affirmatief (CGVS, p.13). Wanneer op het einde van het gehoor nogmaals werd overlopen welke documenten toegevoegd dienden te worden aan het dossier, stelde u plotseling niet meer in de mogelijkheid te verkeren de overlijdensaktes voor te kunnen leggen daar uw vader niet officieel zou zijn begraven (CGVS, p. 27). Het mag toch wel opmerkelijk worden genoemd dat u dit niet onmiddellijk te kennen gaf. Dit aspect doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Op basis van voorafgaande kan dan ook worden betoogd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het door u vooropgestelde vervolgingsincident van 3 juni 2011.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen immers uw identiteit en Irakese nationaliteit.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije

jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghddad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghddad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghddad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghddad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghddad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghddad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghddad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghddad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghddad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghddad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghddad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghddad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht wil stellen door de verwijzing naar zijn asielrelaas en een recent rapport van Human Rights Watch van 15 mei 2012, waaruit zou blijken dat Baath-aanhangers gevisieerd worden. Hij vreest dan ook dezelfde behandeling te ondergaan als zijn vader en broer, die werden gedood, terwijl hijzelf ternauwernood kon ontsnappen.

2.8. Verzoeker lijkt volledig voorbij te gaan aan de motieven van de bestreden beslissing, luidens dewelke het asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden. Deze bevindingen hebben betrekking op de kernelementen van het relaas, vinden steun in de stukken van het dossier en zijn als dusdanig dermate zwaarwichtig dat zij inderdaad de weigering van de vluchtelingenstatus genoegzaam verantwoorden. Verzoeker kan zich niet vergenoegen met een eenvoudig herhalen van zijn relaas teneinde de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hij moet daarentegen concrete elementen aanbrengen. Het rapport van Human Rights Watch volstaat evenmin: de Raad merkt hier echter op dat het louter gaat om een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in verzoekers land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties. Deze rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, nu deze vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond hetgeen, gezien verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet het geval is.

2.9. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat op grond van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

2.10. Ook elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c). Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document "Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad", van 5 januari 2012, en een CEDOCA-antwoorddocument ingevolge de vraag naar de evolutie van de veiligheidsproblemen in Irak na het vertrek van de Amerikaanse troepen, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij haar nota voegt zij overigens een update toe van 16 juli 2012 die bevestigt dat de vaststellingen en conclusies van de SBR van 5 januari 2012 gehandhaafd blijven. Uit deze update, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*" en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt, in navolging van het document van 5 januari 2012, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel argument aanbrengt tegen deze beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van de hypothese zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling is, in het licht van de informatie zoals verstrekt in de twee Subject Related Briefings, van 5 januari en 16 juli 2012, pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

2.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.14. De Raad concludeert dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS